

๑๕๗

รัตติกาล รัก ยอมนรัก

3

พณมเทียน

NUMSAENG13 รัก

ชายหนุ่มตะโกนออกไปสุดกำลัง ท่ามกลางความมืดมิดสิ้นหวัง

ครั้งนี้แล้ว ทันทีนั้นเองก็ปรากฏแสงสว่างเรืองรองขึ้น เบื้องหน้า มองเห็นริมฝั่งเกาะแห่งหนึ่งซึ่งอกระเกาะระกะไปด้วย ไซดหินผลิก ร่างของเขาถูกคลื่นโยนแกว่งไกวอยู่ท่ามกลาง ไซดหินอันงดงามเหล่านั้น ห่างเพียงไม่กี่แค่อ้อมแต่ก็ไม่สามารถจะรวบรวมกำลังว่ายเข้าไปยึดเหนี่ยวไว้ได้ ม้วนคลื่นซัดปะทะกับแก่งหินแตกครืนโครมเป็นฟองฝอยขาวสลับ

ร่างหนึ่งยืนเด่นอยู่บนไซดหินเรียบผิวน้ำอันห่างเพียงแค่อ้อมนั้น ลมพัดอารมณ์สีขาวบริสุทธิ์ปลิวไสว กรอบหน้าที่มีผิวประหนึ่งแสงอรุณนั้นเยียบเย็นเฉยเมย แวตาทิทอดสนิทหนึ่งมา เหมินหมางและตัดพ้อ มงกุฎดาวอันมีรัศมีเรืองรองหม่นวนอยู่เหนือศีรษะ และรังสีประหลาดเลื่อมรั้งจากรัดเกล้าอันนั้นเอง ที่ส่องให้แลเห็นสรรพสิ่งแวดล้อมรอบกายอยู่ในขณะนี้ จักรกฤษณ์แหงนขึ้นไปจ้องตะลึง ลักษณะท่วงท่าและใบหน้านั้น เขาจำได้อย่างแม่นยำที่สุดว่าจะเป็นใครไปไม่ได้เป็นอันขาด นอกจาก

สาวน้อยที่เขารู้จักในนามของรัตติกาล แต่ผิดแผกไปในยามที่เห็นขณะนี้ก็คือ รัตมีอาการอบกาย อันเป็นเกียรติภูมิแห่งชาติ-กำเนิด บริสุทธิ์หมดจดและงดงามเยี่ยงทิวตสวรรค์!!

“รัตติกาล!...”

เขาตะโกนก้องขึ้นอีกครั้ง แต่ในครั้งนี้นั้นไม่มีเสียงใดๆ จะผ่านออกมาได้

ริมฝีปากคู่นั้นสยายยิ้มออกไปเล็กน้อย เนตรทั้งคู่คมวาววับเช่นเดียวกับมงกุฎดาวเหนือสีรชะ แล้วกระแสดเสียงกังวานใสดุดจะฉงแก้วก็แว่วมาแซมซ้ำว่า

“รู้จักเรารึยัง มนุษย์กิเลสหายาบ!!”

“รัตติกาล!...”

ใบหน้าอันมีรังสีอำไพงามจับตาดวงนั้นส่ายซ้ำๆ พร้อมด้วยรอยยิ้มเยาะ

“หาไม่ได้ รัตติกาลคือผู้หญิงคนหนึ่งที่เรารู้จักในแดนมนุษย์โลก แต่ ณ แดนนี้ และเดี๋ยวนี้ เราคือรัตติกัลยา ธิดาแห่ง

ราตรี ผู้เป็นเจ้าของห้วงสมุทรที่เจ้ากำลังแหวกว่ายจะจมมี-
จมแหล่งอยู่ในขณะนี้”

จักรกฤษณ์รู้สึกลั่นมือไปหมดทั้งโสตประสาท จมผลุบลง
ไปใต้ผิวน้ำ แล้วทะลึ่งพรวดขึ้นมาตะกาย โบกมือไปทางหล่น
ไหวๆ ถูกแล้ว เขากำลังจะสิ้นแรงและจมลงด้วยความเหนื่อยอ่อน

“ช่วยด้วย!”

“เจ้าเป็นผู้กำแหงหาญ และกล้าฤทธิ์—”

เสียงเย็นเยียบแผ่วไปด้วยรอยหยันตอบมา วังเวง
สะท้อนพื้นน้ำพื้นฟ้า

“—เป็นผู้ที่มากไปด้วยอาคมกฤติยามนต์ซึ่งได้มาจาก
ฌานชั้นโลกียะ เหตุใดจึงไม่ใช้อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ที่เจ้าสำคัญว่า
วิเศษเลิศแล้วนั้นช่วยตัวเอง มาร้องให้เราช่วยไย ก็เห็นอยู่แล้ว
มิใช่หรือ ว่าผิวนั้นใกล้อยู่เพียงแค่อ้อม”

“แล้วกัน รัตติกาล ทำไมเธอถึงใจร้ายอย่างนี้ละ ฉันกำลัง
จะจมน้ำขาดใจตายอยู่เดี๋ยวนี้แล้ว”

เขาจะล้าละลักโวยวาย ตะเกียกตะกายอย่างน่าสมเพช
แต่จะพยายามกระเสือกกระสนสุดแรงมานะเช่นไร ก็ไม่สามารถ
เข้าไปถึงขอบฟ้าได้

ร่างงามประหลาดมหัศจรรย์นั้นแหงนหน้าหัวเราะแหลม
ก้องเต็มไปด้วยอำนาจและสง่าราศีเหนือมนุษย์

“เดี๋ยวนี้ เจ้าตระหนักดีแล้วใช่ไหม ว่าเจ้าไม่ได้มีฤทธิ์
สักแค่ไหนหรอก และมันก็ไม่มีความหมายใดๆ เลย เมื่อเจ้าอยู่
ในแดนของเรา เอาละ! เรานุญาตให้เจ้าแล้วเพื่อเห็นแก่กุศล
จงขึ้นมาได้!!”

ขาดคำอันเจียบขาดประหนึ่งโองการประกาศิตนั้น คลื่น
ก็ซัดเขาเข้าไปติดโขด จักรกฤษณ์คว้าแฉ่งหินไว้มั่นรวบรวมกำลัง
ไต่ขึ้นไปอย่างอ่อนเปลี้ยสิ้นเรี่ยวแรง นอนฟุบหอบอยู่บนโขดหิน
ก่อนหน้านี้ สะกดใจ สรรวมสติพอให้คลายความเหนื่อยอ่อนลงบ้าง
แล้ว จึงเงยหน้าขึ้น

ร่างนั้นประดิษฐานอยู่ที่เดิม ห่างจากเขาออกไปเพียง
เล็กน้อย กำลังจ้องตาจับนิ่งมาด้วยประกายของหมอกเพลิง
ชั่ววาบเดียวก็หริแสงจางลงกลายเป็นนิลเนตรที่รานร้าไปด้วย

รอยระคาย จักรกฤษณ์นั่งกอดเข้าพิจารณาภาพนั้น เหมือนจะ
มองภาพที่จิตรกรวาดไว้บนผืนผ้าใบ

“ปาฏิหาริย์ใดก็ตามที่ใช้ในทางที่ชอบที่ควรเรียกว่า
อิทธิฤทธิ์ เป็นสมบัติชั้นสูงของอริยบุคคล แต่ถ้าใช้ในด้าน
ตรงข้าม ย่อมเรียกว่าอาคมกฤตยามนต์ เป็นดิรัจฉานวิชา! เจ้า
คิดว่าจะลองดิรัจฉานวิชากับเราที่นี้อีกหรือมนุษย์!?”

เทพีแห่งราตรีตรัสมาด้วยสุรเสียงซาเย็นเช่นเดิม

ดร.หนุ่มเป่าลมออกจากปาก ผายมือกว้างออกไปแล้ว
ทิ้งลงข้างกาย พร้อมกับถอนใจเฮือก

“นี่! รัตติกาล โดยที่แท้จริงเธอจะเป็นใครฉันไม่สนใจ
หรอก ฉันสนใจแต่ผู้หญิงน่ารักคนหนึ่งที่อยู่จกกับฉันในนามของ
รัตติกาล ณ แดนดินโลกภูมิศาสตร์ของฉันเท่านั้น แล้วก็แม่คุณ
เถอะ! เลิกเจรจาพาทีกับฉันในภาษาที่ฟังแล้วสะบัดร้อน-
สะบัดหนาวเสียทีเถอะ ฉันเป็นมนุษย์ก็เลยต้องพูดกับเธอใน
ภาษาของมนุษย์ ภาษาของเทวดาฉันพูดไม่เป็นหรอก แล้วก็
ขอโทษด้วยที่ฉันไม่ได้นั่งลงยกมือบูชาถวายอภิวันท์อัญชลีแบบ
เดียวกับที่มนุษย์เขาไหวเทวดาอย่างในยี่เกหรือหนังแขก หรือ

ว่าอยากจะให้ฉันเล่นยีเกอย่างนั้นก็ให้บอกมา จะได้ลองดู โช้
อุตส์ให้ตามมั่งอ้อ เหนื่อยยากลำบากแทบจะแย่ก็เห็นอยู่แล้ว
ยังทำอน เต๊ะท่า บลัฟอยู่ได้ รู้หรือทนะว่าเธอเป็นแม่เทพริดา
อยู่ฟ้าสูงขนานแท้และดั้งเดิม”

เนตรวาวกล้าทั้งคู่จึงมาด้วยอาการงนอยู่คราครัน
นั่งกันไปครู่ ครั้นแล้วบัดนั้น มงกุฎดาวที่หม่นวนส่งประกาย
พร่างพราวอยู่เหนือเศียรก็ค่อยๆ จางสลายไป สง่าราศีของเทพ
ปฏีรูป...

ใช่แล้ว เตี้ยวนี้ เห็นจะไม่ผิดตัวไปแน่ รัตติกาลคนเดิม
ของเขานั้นเอง เขาจำได้แม้กระทั่งชุดคือคเทลที่หล่อนแต่ง
ขณะที่พบกันในวังสนธยา หล่อนหน้าจ้ายกมือทอดอก กระโดด
หย็อยๆ ลงมาจากยอดโขดหิน ตรงมายังเขาผู้ยังนั่งทอดเข่าอยู่
ก้มลงทวาดแว้ดว่า

“คุณตามฉันทำไม?”

จักรกฤษณ์ยิ้มออกมาได้

“ตามมาขอโทษ เธอไม่เปิดโอกาสให้ฉันเลยนะ พอปล่อย
เท่านั้นหนีเลย ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำร้ายเธอถึงเพียงนั้นหรอก แค่
ล้อเล่นเท่านั้น”

“ฮึ!”

รัตติกาลก่อน

“โกรธฉันมากไหม?”

“โกรธสิ ทำไมไม่โกรธ...”

หล่อนกระซอกเสียงเร็วปรืด กัดริมฝีปาก ซ้ำเลื่องมองดู
เขาด้วยหางตา บ่นอุบอิบ

“—เล่นใช้ตรัสจฉานวิชา ถือว่าเก่งงั้นหรือ?”

“อย่าโกรธเลยนะ มิสเตอร์ที่มขอโทษ บอกแล้วว่าไม่ได้มี
เจตนาร้าย จะให้ไหวก็เอา”

ว่าแล้วเขาก็ยกมือไหว้ปลกๆ ใบหน้านั้นครึ่งยิ้มครึ่งนิ่ง
พูดสะบัดมาโดยเร็วว่า

“ไม่ต้องมาไหว้ คนอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ รู้ยังงี้ปล่อยให้จมน้ำ
ตายเสียแหละสม ไม่น่าช่วยเลย”

“ก็แล้วช่วยทำไม?”

“อ้าว! ก็ไม่ได้ร้องเรียกให้ช่วยเสียงหลงอยู่หรอกหรือ”

“ถึงว่าชิณะ—”

เขคราง ถอนใจยาวอีกครั้งเป็นสุขขึ้น

“—กำลังคิดถึงอยู่ทุกขณะจิต เมื่อถึงคราวคับขันขีดสุดก็
เลยร้องเรียกออกไป ขอให้รู้เถิดว่า ฉันเสียใจจริงๆ ที่ทำกับเธอ
เช่นนั้น สัญญาว่าคราวหลังจะไม่เล่นอุตริวิตถารอย่างนั้นอีกแล้ว”

“ไม่ต้องมาสัญญาหรอก คุณไม่มีโอกาสจะทำอย่างนั้นได้
อีกแล้ว”

“อย่าพูดให้ใจหายনা”

จักรกฤษณ์ผินยิ้มพูดอ่อยๆ รัตติกาลเน้นเสียง

“จริง ๆ!”

“หมายความว่ายังไง?”

“ก็หมายความว่าฉันจะไม่ไปพบคุณอีกแล้วนะสิ”

“โธ! เสียแรงเป็นเพื่อน น้ำใจจะคบกันแค่นี้เองนะเหรอ?”

“แค่นี้ก็เข็ดแล้ว ฉันกลัวคุณจับฉันใส่หลอดแก้วทดลองเหมือนอย่างที่เคยบอกไว้แล้ว ก็ทำทางจะทำได้จริงอย่างนั้นเสียด้วย คุณนะ ไม่น่าจะเป็นต็อกเตอร์จักรกฤษณ์เลย น่าจะเป็นตาขร้ออะไรสักคนหนึ่ง ที่หากินทางไสยเวทย์คาถาอาคมมนต์มีดรับจ้างปลุกศาลพระภูมิจับผีรังแกเทวดาทำคุณไสยไปตามเรื่องลูกไม้ก็เก่งแค่นั้นแหละ หลอกจนหลงกลเกือบเสียท่าเสียเกียรติภูมิหมด ฉันไปในแดนของคุณ เจอดีเข้าจนได้ ที่นี้คุณพลัดเข้ามาในแดนของฉันบ้าง จะให้ทำยังไงดีถึงจะสาสม?”

ชายหนุ่มหัวเราะ

“ยอมให้แลกเนื้อเอาเกลือกหาเอา!”

หล่อนค้อนด้วยหางตาอีกครั้ง

“อย่าทำนะ!”

“ก็ไม่ได้ทำ”

“เดี๋ยวเหอะ เดี๋ยวเอาเสียจริงๆ เลย”

แล้วร่างประเปรียวงดงามส่วนนั้นก็กระโดดข้ามโขดหินไปยังแผ่นดินบนฝั่ง ทอดน่องเอื่อยๆ เหมือนจะผละจากเขาไปในหมู่รุกขลดาดาติและพุ่มพฤกษ์ อันขึ้นอยู่สองฟากทางเดิน กำลังชูดอกใบงดงามสล้างชวนตื่นตาตื่นใจ รอบด้านล้วนเป็นภูมิภาพอันตระการยิ่ง จักรกฤษณ์กวาดสายตาไปรอบๆ แล้วรีบผุดลุกขึ้น กระโดดตามหลังหล่อนไปโดยเร็ว มาทันกันในอุทยานไม้ดอก ริมธารน้ำตกเล็กๆ ซึ่งจะเจ็อยไปด้วยเสียงนกอันกำลังบินโฉบถลาอยู่ไปมาตามพุ่มไม้รอบด้านราวกับเกล็ดมณีมีปีกหลากๆ สี สลับไปกับหมู่ผีเสื้อและแมลงปีกงามหลายพันธุ์

“แล้วกันซี อยู่ไม่อยู่ก็เดินหนีมาเสียมันแหละ พุดกันยังไม่ทันจบเรื่องเลย” เขาบ่น

“อยากจะพบฉัน ก็ดันดันมาจนได้พบแล้ว กลับเสียเถอะไป...”

รัตติกาลบอกมาเบาๆ โดยไม่ได้เหลียวกลับ ทอดกายแหล่ซ้างนอนพัวพาบเอามือเท้าคาง ทอดสายตามองลงไป

ธารน้ำใส หยิบกรวดเม็ดเล็กๆ ปาเล่นลงไปใต้น้ำ จักรกฤษณ์
ทรุดตัวลงนั่งไถ่ล่ๆ บนพื้นหญ้านุ่มเขียวขจีประดุจพรมนั้น

“ฉันจะไม่กลับ หรือจากเธอไปไหนแม้แต่ก้าวเดียว
จนกว่าเธอจะบอกว่าเธอยกโทษให้แก่ฉัน และเราจะคบหากัน
อย่างที่เคย”

“มีอะไรที่คุณจะต้องกังวลนักหรือ ในเรื่องนี้?”

“ไซซี ฉันกังวล—มากที่สุดเสียด้วย ฉันรู้ตัวว่าฉันทำผิด
และต้องการจะได้รับการอภัยอย่างคนสำนึกผิดทั้งหลาย เธอจะ
ไม่ช่วยให้ฉันสบายใจบ้างทีเดียวหรือ”

“คุณทิ้งร่างของคุณมานานแล้วนะ ขณะนี้หมอกำพล
กำลังขับรถผ่านประตูวังสนธยาเข้ามาแล้ว อีกสักครู่เดียวเขาก็
จะขึ้นไปพบกับร่างที่หนึ่งซึ่งเป็นท่อนไม้ของคุณ”

หล่อนพูดเนิบๆ มาด้วยน้ำเสียงปกติ ทั้งดอกหญ้าขึ้นมา
ใส่ปากกัดตึงเล่น

“ไม่สำคัญ ช่างเขาเถอะ เรายังไม่ได้บอกฉันเลยว่าเธอจะ
ยกโทษให้ฉัน”

รัตติกาลถอนใจเบาๆ หันหน้ามาทางเขาผู้จ้องอย่าง
ร้อนใจอยู่ก่อนแล้วเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ

“เออละ ถ้าสิ่งนั้นมันจะช่วยให้คุณสบายใจได้ ฉันก็
จะอโหสิให้แก่คุณ”

“เราจะพบกันอีกไหม?”

หล่อนนิ่ง แววตาเยียบเย็นเต็มไปด้วยปริศนา
จักรกฤษณ์กระวนกระวาย ถ้ามเข้ามา หล่อนจึงสันนิษฐานหนึ่ง
ตอบสั้นๆ ระบุว่า

“ไม่!”

“โปรดเถอะ ขอให้เราพบกันอย่างเดิม”

“โน!”

“ฉันขอร้อง...”

“น้อง!”

“ลงไปคุยในวังสนธยาต่อ— —”

“โน่น!”

“แม่คุณเถอะ...”

“หม่าย!”

“น่า ไหนว่าไม่โกรธแล้วยัง...”

“ปฏิเสธไปแล้วห้าภาษาของมนุษย์ ฟังไม่รู้เรื่องหรือยัง?”

“จะงอนไปถึงไหนนะ?”

“ก็จะดื้อไปถึงไหนล่ะ? บอกไม่เชื่อ ว่าจะไปเสียเถอะ ยอดดื้อเลย คนอะไรยังงี้ก็ 모르 ขนาคหนีมาลิบลิบแล้วก็ยังอุตส่าห์ดันดันตามมาจนได้”

“เธอหนีร่างกายอันเป็นวัตถุสังขารของฉันทิฉันได้รัตติกาล แต่เธอจะไม่มีวันหนีพ้นจากดวงจิตของฉันทิฉันได้หรอก ต่อให้ร้อยโกฏิจักรวาลสกัดกั้นขวางหน้าอยู่ เว้นไว้แต่ว่าความทรงจำของฉันทิฉันจะเสื่อมสลายไปเสียก่อนเท่านั้น”

รัตติกาลหันมาจ้องสบตาเขาอีกครั้ง ยิ้มออกมาอย่างอ่อนใจ

“คุณนี่ยอดเยี่ยมเลยนะในเรื่องความดื้อดึงตันทุรัง ฉันชักจะกลัวเสียแล้วซี”

“เปลี่ยนจากคำว่า ‘ดื้อดึงตันทุรัง’ มาเป็น ‘เจตนารมณ์อันมั่นคงแน่วแน่ และบริสุทธิ์ใจจริง’ ดูเหมือนจะฟังรื่นหูกว่า ความตั้งใจมุ่งมั่นของฉันในอันที่จะได้พบเห็นเธอ จะไม่มีอะไรมายับยั้งเปลี่ยนแปลงเสียได้ ต่อให้ร่างกายของฉันแตกดับไป วิญญาณมันก็ยังคงอยู่ และมันอยู่เพื่อที่จะพบเธอ ไม่ว่าจะทนทุกข์เวทนาช้านานสักเพียงใด”

“เพื่ออะไรกัน?”

“ฉันก็ตอบไม่ถูกเหมือนกันว่าเพื่ออะไร”

“มนุษย์มักจะอวิชชาเช่นนี้เสมอนะ”

หล่อนเอ่ยมาเหมือนจะรำพึง

“ก็แล้วเทวดาล่ะ?”

รัตติกาลหนึ่งงันไป แล้วทันทีนั้นก็ถึงกายลุกขึ้นนั่งด้วย
กิริยาอันราบเรียบ

“จริงสินะ...”

น้ำเสียงนั้นแผ่วกระซิบ ดวงตางามทั้งคู่หรีดลงเหมือนดาวรุ่งที่ฉายแสงสลัวรางริบหรีดผ่านม่านหมอก

“—ฉันเองก็มี ‘อวิชชา’ ไม่น้อยไปกว่าคุณเลยหาไม่เช่นนั้น ฉันคงจะไม่ทำอะไรอุตริวิธิการอย่างที่ทำได้แล้ว เทพไม่ได้มีอะไรวิเศษเลิศลอยเหนือไปกว่ามนุษย์สักเท่าใดนักหรอก เพราะยังข้องเกี่ยวอยู่กับอารมณ์ ไม่อยู่ในฐานะที่จะหลุดพ้นได้ แต่ถึงอย่างไรฉันก็อยากจะทำเรื่องคุณ— —”

หล่อนเว้นระยะไปครู่ รอยยิ้มซึ้ง ๆ ชนิดหนึ่งปรากฏขึ้นบนแนวริมฝีปาก น้ำเสียงอ่อนโยนละมุนละไมก็เนิบนาบต่อมาว่า

“—นั่นก็คือ ขอให้คุณลืมอะไรต่ออะไรที่ผ่านเข้ามาในความรู้เห็นของคุณเสียเถอะ คิดเสียว่าผ่านไปก็แล้วกัน”

“แปลว่า เราจะไม่พบกันอีก?”

“ควรจะเป็นเช่นนั้น”

“แน่ใจแล้วหรือ รัตติกาล?”

หล่อนนั่งลงไปอีกครั้ง จักรกฤษณ์กล่าวต่อมา

“—อีกครั้งหนึ่ง ที่ขอให้เธอรู้ว่า ฉันเสียใจจริงๆ ถ้าฉันรู้ว่า การที่ฉันล่วงเกินเธอไปในลักษณะที่แล้ว จะทำให้ฉันเสียเพื่อนผู้น่ารักที่สุดไป ฉันจะไม่ทำเป็นอันขาด”

“มันไม่เกี่ยวกับข้อนั้นหรอก คุณจักรกฤษณ์—”

เพื่อนสาวผู้ต่างภาพของเขากล่าวมาด้วยน้ำเสียงจริงจัง
ขึ้น อันเป็นความรู้สึกแก่นแท้

“จริงอยู่ สิ่งที่คุณทำไปแล้ว มีผลกระทบกระเทือนต่อฉัน บ้างเหมือนกัน แต่มันก็ไม่เท่าไรหรอก ตราบใดก็ตามที่ฉัน มีโอกาสจะกลับคืนมาสู่สภาพอันเป็นตัวเดิมเช่นนี้แล้ว แต่ คำนึงถึงสิ่งหนึ่ง...”

“อะไรหรือ?”

“พรหมแดน ระหว่างคุณกับฉัน”

“มิตรภาพ ความปรารถนาที่ดีต่อกัน มันมีพรหมแดนด้วย หรือ ไม่ว่าจะเป็นนรกต่ำ หรือสวรรค์สูง ไม่ว่าฉันจะอยู่ในโลกที่

ภูมิศาสตร์เรียกว่า ‘เอิร์ธ’ และเธออยู่ที่ดาว ‘ยูเรนัส’ ห่างไกลกัน
สักกี่ล้านปีแสง”

รัตติกัลยา ผู้ที่เขาแลเห็นรัศมีดาวรุ่งเรืองเป็นมงกุฎอยู่
เหนือเศียรเมื่อครู่ หรือรัตติกาล ผู้มีรูปลักษณะเยี่ยงสาวสะคราญ
ในมนุษยโลกเช่นเดียวกันกับเขาอย่างที่เขาอยู่เดี๋ยวนี้ สันหน้า
น้อยพร้อมกับยิ้มจางๆ

“มันไม่ใช่อย่างนั้นหรอก ฉันเกรงไปว่า ฉันอาจเป็น
ผู้สร้างบาปเวรอะไรขึ้นกับคุณหรือคนอื่นๆ ซึ่งแน่ละ เวรชนิดนั้น
มันต้องส่งผลสะท้อนมาถึงฉันเองด้วย มันเป็นเส้นผมบังภูเขา
คุณอาจไม่คิดถึงก็ได้ แต่ฉันคำนึงมากทีเดียว ฉันไม่ควรจะเข้า
ไปยุ่งกับคุณให้มากเกินไปกว่าที่แล้ว ฉันก็ทำไม่ถูกเหมือนกันที่
เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคุณซึ่งอยู่กับคนละภพ คนละสภาพ”

“อ้อ! แปลว่าเดี๋ยวนี้เกิดหยิ่ง ถือตัวขึ้นมาแล้วซิ จริงซินะ
เธอเป็นเทพธิดา ส่วนฉันมันเพียงแค่ชั้นมนุษย์เดินดินเท่านั้น”

“จักรกฤษณ์!”

หล่อนอุทานออกมาเบาๆ อย่างตกใจ

ดร.หนุ่มผื่นหัวเราะปราพรา ลุกขึ้นยืน

“เออละ! ฉันเข้าใจ และเห็นจะต้องลาก่อน ความจริงก็ถูก
ขับไล่หลายครั้งแล้ว แต่ทนหน้าด้านอยู่เอง เพราะหัวใจปรารถนา
ถ้ารู้ว่าเราจะพบกันเพียงแค่นี้ เราไม่ควรจะได้พบกันเสียเลยจะ
ดีกว่า ผีหลอกฉันไม่กลัวเลย แต่เทวดาหลอกนี่ มันทำให้ขวัญไม่
ดีนัก แต่ถึงอย่างไรฉันก็เสียดายอย่างสุดซึ้ง เสียหายในสิ่งที่ฉัน
จะไม่มีโอกาสได้พบเห็นอีก—”

“จักรกฤษณ์!”

หล่อนถลันขึ้นยืนตาม ลืมตาโพล่ง

“อยากจะรู้ว่า เธอเคยไปปรากฏตน หลอกล้อผู้ชายใน
มนุษยโลกมาแล้วสักกี่คน และเขาเหล่านั้นต้องเจ็บปวดทรมานทุกข
ทรมานอย่างไรบ้าง”

“คนปากจัด! คุณนี่กว่าฉันเป็นเช่นเดียวกับมนุษย์ผู้หญิง
เผ่าพันธุ์เดียวกันกับคุณนี่รี”

รัตติกาลร้องแหลมกรีด

“ก็อีหروبเดียวกันนั่นแหละ ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงสามัญ
ธรรมดา หรือว่าเทพีปิ่นฟ้าสุดาสวรรค์ เธอมันก็เพศถืถ้อย่าง
เดียวกัน เหลาะเหละโลเล ไม่เอาไหน เชื่อใจไม่ได้ เป็นเพศ
ที่ทำให้ผู้ชายต้องปวดหัว ถ้าหลวมตัวไม่ตั้งสติปลงสมาธิให้ดี”

“ไปให้พ้นเดี๋ยวนี้นะ!”

“ไปซิ ไปแน่ ไม่ต้องไล่หروب ไปเดี๋ยวนี้อะ!”

‘กลับ!!’

นั่นคือสิ่งที่เขาบอกกับตัวเอง และชั่วขณะจิตเท่านั้น ก็แล
ไปเห็นร่างของตนเองนั่งขัดสมาธิหลับตานิ่งอยู่บนโต๊ะทำงาน
ภายในห้องของวังสนธยา

เบื้องหน้ามีใครอีกคนหนึ่งกำลังนั่งไขว่ห้างอยู่บนเก้าอี้
ซึ่งลากห่างโต๊ะออกมาเล็กน้อย สูดบุหรือดควันช้าๆ สายตาจับนึ่ง
อยู่ที่ร่างกายของเขาอย่างพินิจพิจารณา คำหน้าเต็มไปด้วย
ความคิดระคนไปกับอาการฉงนสนเท่ห์ แต่ก็ไม่ได้เข้ามาใกล้ชิต
แต่จะต้อง หรือทำอะไรให้กระโตกกระตาก นอกจากนั่งดูเงียบๆ
อยู่คนเดียวเท่านั้น

จิตแพทย์กำพล พัชรินทร์ สหายของเขานั่นเอง!

จักรกฤษณ์ตื่นดวงจิตกลับเข้าสู่ร่างอย่างสงบ สิ่งแรกที่ประสาทรับรู้ในสังขารอินทรีย์ก็คือความเมื่อยขบ ขาทั้งสองข้างเป็นเหน็บชาไปหมดแทบจะกระดิกไม่ไหว เขายังไม่ลืมตาขึ้นก่อนในขณะนั้น คงนั่งสงบนิ่งอยู่อีกเป็นครู่ใหญ่ ลมหายใจอันแผ่วอ่อนเริ่มแรงขึ้น ต่อมาโสตก็รับเสียงของเหล่าแมลงและหนูที่มักจะร้องและวิ่งพล่านอยู่ตลอดเวลาในละแวกห้องใกล้เคียง อันเป็นลักษณะตามปกติของวังสนธยา แล้วฆานะประสาทก็สัมผัสกับควันทูมรี ซึ่งคงจะโชยมาจากหมอกำพล

แล้วชายหนุ่มก็เปิดเปลือกตาขึ้นช้า ๆ มองไปพบกับดวงตาของหมอกำพลที่จ้องแป้วมาก่อนพอดี

“นี่แกโผล่เข้ามานั่งดูฉันอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

เขาถามเรียบ ๆ กระโดดลงจากโต๊ะ หมอกำพลลุกขึ้นเดินตรงเข้ามาพลงหัวเราะหึ ๆ

“ไม่น้อยกว่าครึ่งชั่วโมงที่เดี๋ยวนะจะบอกให้ และพับฝ่าเถอะ! ถ้าพระฤๅษีจักรกฤษณ์ยังไม่ยอมลืมตาขึ้น ฉันก็เห็นจะต้องเข้ามาปลุกให้ตื่นให้ได้—”

หมอบุต แล้วถอนใจยาว หย่อนกายลงนั่งทอดกบบน
ขอบโต๊ะ โคลงหัวซ้ำๆ

“—สงสัยตั้งแต่เดินขึ้นบันไดมาครั้งแรกแล้ว เจียบฉีไม่ได้
ยินเสียงพิมพ์ดีดเลย พอโผล่เข้ามาก็เห็นพ่อเจ้าประคุณกำลัง
นั่งเทียนอยู่”

เขาไม่มีอารมณ์ที่อยากจะพบหมอกำพลในขณะนี้เลย
จนนิดเดียว เพราะความหงุดหงิดกลัดกลุ้มอย่างไรบอกไม่ถูก
พูดหัววนๆ

“ขอบใจมากที่ไม่ทำอะไรบกววนในขณะที่ฉันยังอยู่ใน
สมาธิ”

“ก็เกือบไปเหมือนกันแหละ แต่มานึกขึ้นได้ว่าแกกำลัง
เข้าสมาธิ สะกดจิตตัวเองอยู่ ก็เลยอยากดูจนถึงที่สุด—”

แล้วจิตแพทย์ก็หัวเราะจ้องหน้าคนไข้โรคประสาท

“สะกดจิตตัวเองได้เก่งมากนี่ นี่ยังกะลูกช่างนอนวัน
เกือบจะสังเกตไม่เห็นการหายใจเลย เป็นการหลับลึกเหมือนคน

ถูกยาสลบ ฉันอยากจะเข้ามาตรวจดูชีพจรของแกเหลือเกิน
ตอนนั้น แต่ก็ไม่กล้ารบกวน”

“ดี! อย่าพยายามเข้ามายู่กับฉัน เวลาใดก็ตามที่แกเห็น
ฉันเข้าสมาธิ”

จักรกฤษณ์ตอบเสียงหนักๆ เอื้อมมือมาคว้าบุหรี่ยืนมา
จุดสูบ อัดควันหนักหน่วง

“นี่ก็จะกำลังเขียนตำรา กลับกลายเป็นนั่งเข้าฌานเป็น
ฤๅษีไปเสียแล้ว”

“ก็ฉันไม่ได้บอกแกไว้ก่อนหรือหรือว่า นอกจากจะมา
ทำงานเขียนหนังสือที่นี่ บางทีฉันจะใช้เวลาสงบของสถานที่นั่ง
สมาธิด้วย”

เขาตอบอย่างเสียไม่ได้

“ว่าแต่แกเถอะ นึกยังไปถึงโผล่เข้ามา แล้วก็นั่งดูฉัน
เงิบๆ อยู่คนเดียวในนี้”

“อ้าว! ฉันก็ไม่ได้บอกแกไว้ก่อนแล้วเหมือนกันหรือหรือ
ว่า เมื่อแกอยากจะมานั่งในวังสนธยานี้ก็เชิญ แต่ฉันมีสิทธิ์ที่จะ
ย่องเข้ามาดูแกได้เสมอ—”

หมอกำพลพูด พลังกวาดสายตามองไปยังสิ่งของซึ่ง
วางอยู่บนโต๊ะ กล่าวต่อมา

“—ยังไม่เห็นพิมพ์หนังสือสักตัวเดียวนี้ พิมพ์ดีดก็ยัง
ไม่ได้เอาออกจากกระเป๋าเลย”

“ฉันยังไม่ได้ลงมือทำงานหรือ”

“อือม มัวแต่นั่งเข้ามานอนอยู่กระมัง แล้วนั้นอะไรไม่ทราบ?”

จิตแพทย์บ้วนปากไปที่เครื่องบันทึกเสียงและกล้องถ่ายรูป
ที่ยังวางอยู่บนโต๊ะ

“ก็เห็นอยู่แล้วว่ามันเป็นอะไร?”

“นั่นซิ เทปเรคคอร์ดเตอร์ แล้วก็กล้องถ่ายรูป แกหิว
ขึ้นมาทำไมด้วยนี่”

หมอเลิกคิ้ว ถามมา

จักรกฤษณ์ยกมือขึ้นขยี้จมูก

“ก็เอาติดขึ้นมาอย่างนั้นเองแหละ นี่กว่าถ้าเห็นหรือได้ยินอะไรก็จะลองบันทึกไว้”

“อ้อ!”

อีกฝ่ายหนึ่งพยักหน้าหงิกๆ ครางออกมา

“—แล้วบันทึก หรือถ่ายภาพอะไรไว้บ้างล่ะ”

“ก็ไม่มีอะไรจะให้บันทึก หรือให้ถ่ายสักอย่าง”

ว่าแล้ว เขาก็เปิดสวิตช์เครื่องบันทึก ลบเสียงของตนเองที่พูดกับรัตติกาล ซึ่งติดเสียงของเขาไว้เพียงข้างเดียวออกจากเทปเสีย เพื่อเป็นการทำลายหลักฐานตัดบท ไม่ให้เพื่อนสงสัยเกิดปัญหาอะไรขึ้นมาอีก เพราะมันไม่มีประโยชน์อะไร นอกจากหมอมจะพิจารณาว่าเขาเสียสติพูดอยู่กับคนเดียว

กำพล พัทธรินทร์ ยืนกะพริบตาปริบๆ มองอย่างกังขา

“รู้สึกว่าการพยายามจะทำลายหลักฐานอะไรบางอย่างในเทปนั้นนะ”

“ก็ไม่มีอะไรหรอก นั่งอยู่คนเดียวกลุ้มๆ ฉันก็เลยบันทึกเสียงของตัวเอง ที่แต่งเป็นเพลงด่าหมอกำพลไว้ เห็นหน้าแก โผล่เข้ามาก็เลยลบมันทิ้งเสีย ประเดี๋ยวมันจะเป็นหลักฐานให้แก่ ฟ้องฉันทฐานหมิ่นประมาท”

จิตแพทย์มีสีหน้าพิกล แต่ก็ไม่ได้ตั้งใจซักไซ้หาความจริงอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ เปลี่ยนเรื่องมาว่า

“เมื่อเย็นนี้ คุณหม่อวจนั้ไปหาคุณแม่ของแกแล้วไม่ใช่หรือ?”

“ฮือม”

คนไข้โรคประสาทพยักหน้าเรื่อย ๆ ด้วยอาการใจลอย เป้าวันบุหรืลอยคว้างขึ้นไปบนเพดาน แล้วมองจับอยู่ที่นั่น อย่างปราศจากความหมาย

“ถูกของแกอีกตามเคย—”

เสียงหม่อพุดต่ำๆ ตาจับนั่งอยู่ที่เขา

“อะไรถูก?”

“ก็อาการโรคเบาหวานของคุณแม่แก่นะซี”

“แปลว่าแก่รู้แล้ว?”

“ฉันโทรศัพท์ไปคุยกับคุณหมอว์จัน”

“เสียดายนะที่ไม่ยอมพั่นด้วย—”

จักรกฤษณ์เดินไปที่ตะกร้าเสปียง รื้อกระดิกกาแฟออกมา
รินลงถ้วยพลาสติกสองถ้วย ส่งมาให้หมอถ้วยหนึ่ง พलयกขึ้นจิบ

“—ฉันไม่ตื่นเต้นยินดีอะไรหรอกในการรับฟังผลพิสูจน์
รับรองของแกที่อุตส่าห์มาบอกนี่นะ”

“แต่ฉันตื่นเต้น! มันเป็นเรื่องมหัศจรรย์สำหรับฉัน—”

จิตแพทย์สารภาพตามตรง เดินอ้อมโตะมาหยุดยืนอยู่
ตรงหน้า

“—สิ่งที่แกเล่าให้ฉันฟัง เกินกว่าที่จะเชื่อถือรับรองได้ แต่
ผลที่มันปรากฏออกมามันทำให้ต้องงง แกมีอะไรลึกลับพิสดาร
อยู่ในตัวมากทีเดียว จักรกฤษณ์!!”

“ถ้าแกมองเห็นความจริงอย่างที่ฉันเห็นเสียอย่างเดียว มันก็ไม่มีอะไรลึกลับพิสดารสักนิด ของมันลอยคอยู่แล้ว แต่นี่แกไม่ยอมรับฟังอะไรฉันเลย จึงกลายเป็นเรื่องปัญหาโลกแตก สำหรับแกอยู่เช่นนี้ ถึงอย่างไรฉันก็เห็นใจแกจริงๆ ที่ไม่อาจยอมรับฟังฉันได้ เพราะฉะนั้น อย่างามัวกังวลหรือสนใจอะไรอยู่อีกเลยหมอ แกจะปวดหัวตายเสียเปล่าๆ”

ว่าแล้ว เขาก็ทรุดตัวลงบนเก้าอี้ จัดการเปิดกระเป๋าคอมพิวเตอร์ หยิบขึ้นมาตั้งบนโต๊ะ ทำท่าเหมือนเตรียมจะทำงาน หมอกำพลจับสายตาอยู่ที่คนไข้โรคประสาทหนึ่งโดยไม่เปลี่ยน แล้วพูดมาเสียงต่ำๆ เป็นงานเป็นการ

“กฤษฎณ์ ฉันรู้สึกว่าบรรยากาศในการมานั่งจำศีลอยู่คนเดียวของแกในวังสนรยานี้ มันชักจะไม่เข้าท่าเสียแล้วนะ ถ้าแกเชื่อฉันอยู่บ้างละก็ อยากจะขอร้องไห้เล็กคิตที่จะมาทำงานที่นี่เสียทีเถอะ”

นักวิทยาศาสตร์หนุ่มขมวดคิ้ว เงยหน้าขึ้นจ้องเพื่อน

“แกหมายความว่ายังไ้ หมอ?”

สหายของเขาถอนใจเบาๆ ยังไม่กล่าวอะไรออกมา
ในขณะนั้น แต่ถือไฟฉายของจักรกฤษณ์ที่วางอยู่บนโต๊ะเดิน
ออกไปที่ระเบียงมุขด้านหน้า พลังส่องไฟฉายกราดลงไปยัง
บริเวณเบื้องล่างอันรกทึบไปด้วยต้นไม้ จักรกฤษณ์เดินตามมา
หยุดยืนอยู่ใกล้ๆ ด้วยความแปลกใจ

“แกอาจไม่เชื่อฉันก็ได้ ถ้าฉันจะบอกว่า—”

หมอเอ่ยต่อมาริมๆ มื่อยังส่องไฟอยู่ไปมาเช่นนั้น

“—ตอนที่ฉันขับรถเข้ามาตามถนนจากประตูก่อนจะถึง
ตัวตึกหลังนี้ ฉันเห็นเงาของคนสามคน ลับๆ ล่อๆ อยู่ในดงต้น
ละมุดทางขวามือของถนนนั้น แสงไฟหน้ารถสาดเข้าไปกระทบ
ตอนเลี้ยวโค้งถนน เห็นถนนที่เดี่ยว พอเข้าแสงไฟ มันก็หลบวูบ
ฉันหยุดรถ พยายามเอาสปอตไลท์ส่องหา และตะโกนขู่มันออกไป
แต่ระยะมันห่างมาก แล้วก็กรกเหลือเกิน เชื่อว่ามันคงจะหลบหนี
ออกไปในป่ารกด้านโน้น”

จักรกฤษณ์ลืมตากว้าง ร้องออกมา

“คนสามคน?”

“ใช่! คนแน่นๆ”

กำพลรับคำหนักแน่น

เขายัง แม้มริมฝีปากแน่น หมอกำพลเห็นสีหน้าของ จักรกฤษณ์ก็เข้าใจไปอีกอย่างหนึ่งโดยไม่มีวันจะอ่านความรู้สึก แท้จริงของเขาได้เลย ว่าอะไรเป็นความกังวลของจักรกฤษณ์ ในขณะนี้ เมื่อได้รับทราบข่าวจากหมอ...อา! ในที่สุดหมอกำพล ก็มองเห็นเข้าจนได้...เห็นไอ้ปีศาจร้ายทั้งสามตนที่วนเวียนหา โอกาสร้ายของมันอยู่ใกล้เคียงเขา เจตนาอาฆาตมาดร้ายของมันแรงกล้า จนถึงกับก่อรูปก่อร่างขึ้นให้ปรากฏชัดกับสายตา สามัญปกติ และแน่ละ แวบเดียวที่หมอกำพลเห็น ย่อมจะเข้าใจ เป็นอื่นไปไม่ได้นอกจากเข้าใจว่าเป็นมนุษย์ปุกุช

ไม่มีอะไรดีไปกว่าที่จะหาทางหลบเกลื่อนเสีย เพราะเขา ไม่อยู่ในฐานะอธิบายอะไรกับหมอได้

“แกตาฝาดไปมั้ง คนที่ไหนจะเข้าไปอยู่ในป่ารกของเขต วังสนธยานี้ในเวลาเช่นนี้”

“ไม่ฝาด ฉันรับรองได้ แสงไฟหน้ารถสว่างจ้าออกอย่าง นั้น—”

หมอกระแทกเสียงอย่างหงุดหงิด ชักโมโหที่เขาแย้ง

“—แล้วแกคิดหรือว่า คนอย่างฉัน—หมอกำพลจะเป็นโรคตาฟาด แกถามฉันเร็ว ว่าคนที่ไหนจะเข้ามาในป่ารกเขตวังสนธยานี้ในเวลาเช่นนี้ ฉันจะบอกตามแนวความเห็นของฉันก็ได้ ก็ไอ้พวกมิจฉาซีพหวัชโมยนะซิ! พวกที่ย่องเข้ามาเก็บผลหมากรากไม้เล็กๆ น้อยๆ หรือมายก้เข้ามาวางเบ็ดหากุ้งหาลาอยู่ตามคุน้ำในเขตนี้ ถึงแม้มันจะไม่ใช้คนร้ายอุกฉกรรจ์โดยตรงมาก่อน นอกจากลักเล็กขโมยน้อย แต่สักวันหนึ่ง มันอาจเล่นงานแกเข้าให้ก็ได้ ถ้ามันรู้แกว่าแกเข้ามานั่งทำงานอยู่ในนี้เพียงคนเดียวทุกคืน อาจย่องเข้ามาจี้ปล้นทำร้ายแกเพื่อหวังทรัพย์ โอกาสมันปลอดภัยอยู่ดอกกรี้ พอฉันเห็นพวกมันก็หยุดคอยสังเกตดูอยู่พักหนึ่ง รู้สึกว่ามันจะหนีหายเข้าพงรกไปแล้ว ฉันก็รีบขึ้นมาหาแกบนนี้ ที่แรกก็ใจหายหมด ภาวนามาตลอดทางว่าขออย่าให้ฉันขึ้นมาเห็นแกถูกมันทำร้ายหรือฆ่าตายแหงแกอยู่เลย โลงออกไปถนัดที่ไม่เห็นแกเป็นอะไร นอกจากนั่งเข้าสมาธิอยู่ ตอนที่ฉันผ่านเข้ามาประตูด้านหน้าเปิดโล่งโจ้ง นายกิ้งก้นนอนหลับอยู่ในกระต๊อบของแก มันไม่ปลอดภัยสำหรับแกเสียแล้ว ในการจะมานั่งทำงานคนเดียวอยู่ที่นี่”

จักรกฤษณ์ผื่นหัวเราะ มันไม่มีประโยชน์อะไรที่เขาจะบอกกับหมอว่าหมอตาผาดไป เพราะถึงอย่างไรกำพล พัทธินทรสหายของเขาก็คงจะเห็นเข้าจริง แล้วก็เหมาเข้าไปอีกอย่างตามสายตาที่แลไปพบ ซึ่งมันก็เป็นเหตุผลให้คิดระแวงไปอย่างที่บอกกับเขาอยู่เหมือนกัน

“ช่วงมันเถิดนา ไ้พวกหัวขโมยเล็กๆ น้อยๆ มันไม่กล้าขึ้นมาจีหรือปล้นฉันทรอก—”

พร้อมกับพูด เขาก็เดินกลับไปในห้อง รื้อตะกร้าเสียบึง จัดเอาปืนพกกระบอกหนึ่งที่ติดตัวมาเป็นประจำขึ้นมาซุกอวด

“—นี่ ฉันมีไ้ไ้มาด้วย เห็นไหม มันอยากจะลองดีกับลูกปืนก็ให้รู้ไป”

กำพลสั่นหัวอย่างไม่เห็นด้วย หน้าเคร่งขรึมอยู่เช่นนั้น

“อย่าประมาท ต่อให้แกมีปืน กำลังนั่งทำงานเพลิน หรือกำลังเข้าสมาธิ มันย่องเข้ามาถึงตัวแกเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ บีบคอแกตายโดยไม่มีใครรู้เห็น ฉันทักจะเป็นห่วงแกขึ้นมาเสียแล้วซิพับผ่า ผีมันจะบีบคอแก เพราะแกเขามานั่งอยู่เปลี่ยวๆ คนเดียวอย่างนี้

ฉันก็ไม่เอาเรื่องสนใจด้วยหรอก แต่คนร้ายมันจะมามีบิบบอปัน
ทรัพย์สินกันนี่ซีเป็นเรื่องน่าคิด”

จักรกฤษณ์เริ่มอึดอัดลำบากใจอย่างไรพิกล ท่าทางหมอ
กำพลเอาจริง และลงถ้ำหมอไม่ยอมเห็นด้วย บอกกระแคะระคาย
ความหวาดระแวงข้อนี้ให้กับมารดาของเขาเมื่อใด ก็เป็นอัน
แน่นอน ท่านจะต้องไม่มีวันอนุญาตให้เขามาที่นี่ในตอนกลางคืน
อีกโดยเด็ดขาด

ท่ามันจะยุ่งเสียแล้วซี—เขาบอกกับตนเอง แล้วก็บ่น
พึมพำออกมา

“ให้ตายเถอะ แกไม่น่าจะแส่มาหาฉันที่นี่ในคืนนี้เลย”

“อ้อ ถ้าไม่ใช่เพราะฉันบังเอิญตามมาดูแกในคืนนี้ ปานนี้
ดีไม่ดีไอ้หวัชโมยสามคนนั้นอาจ湧ขึ้นมามีบิบบอกแตกตายไปแล้ว
ก็ได้ ก็รู้ไม่ได้เหมือนกันว่า มันกำลังเตรียมแผนเล่นเกมงานแกอยู่
หรือเปล่า ประจวบเหมาะพอดีที่ฉันขับรถตามแกเข้ามาเสียก่อน”

“เอาเถอะ อย่าเป็นห่วงไปเลย ถ้าแกกลัวอย่างนั้น
คืนต่อไปฉันจะให้นายกิ่งขึ้นมานั่งเป็นเพื่อนบนนี้ด้วย พอใจหรือ
ยังล่ะ พ่อหมอจำ”

“นี่แปลว่า จะยังไงๆ เสีย แกก็จะดันทุรังมานั่งอยู่ที่นี้
ตอนกลางคืนให้ได้”

“โธ่โวย! จะขัดคอกันไปถึงไหน เสียแรงสนับสนุนเออ
อวยมาแต่แรก ยังนึกชมอยู่เลยว่าเพื่อนเราดีแท้ เห็นอกเห็นใจ
เราและมีเหตุผล นี่จะมาขัดขวางเสียอีกแล้วซิ”

“นี่แกจะไม่ยอมรับรู้บ้างเลยหรือว่า ฉันหวังดีและเป็นห่วง
แกอย่างไร พอเห็นท่าว่ามันจะมีอะไรไม่เข้าที่นัก ฉันก็ตกเตือน
แก ฉันรับปากกับคุณแม่แกไว้ด้วย ว่าจะต้องรับผิดชอบในการ
อนุญาตให้แกมานั่งทำงานที่นี้ ฉันก็บรรลี่ยเท่านั้น”

จักรกฤษณ์ทำหน้ายู่ยี้ แล้วผินหัวเราะมาอีกครั้ง ตบไหล่
เพื่อนเอาไว้

“รู้หรือก ว่าแกหวังดีต่อฉัน แต่ก็ขอให้มึเหตุผลบ้าง จะให้
ไหวก็เอา อย่าขัดขวางทำลายความตั้งใจของฉันในเรื่องนี้เลยนะ
ก็บอกอยู่นี่ยังงั๊ว ต่อไปนี้จะเอนายกึ่งขึ้นมาเป็นเพื่อนด้วย
แล้วอย่าดันไปบอกคุณแม่เรื่องที่แกเห็นคนเข้ามาบ้านเปี่ยน
อยู่ในเขตวังสนธยานี้ล่ะ มันไม่มีความหมาย ก็ไอ้พวกวางเบ็ด

หาปลา จับตะพาบน้ำธรรมชาติตัวเอง ไม่กล้าที่จะขึ้นมาปล้น
อะไรฉันหรอก”

หมอกำพลจู่ปากเบาๆ โคลงศีรษะ

“แกมันดื้อเสียจริงๆ นะ”

“แล้วนี่แกไปไหนมา หรือว่าตรงมาหาฉันที่นี่เลย”

เขาเปลี่ยนเรื่องมา วางหน้ายิ้มแย้ม พยายามให้หมอ
เปลี่ยนความสนใจเสีย

“ฉันเพิ่งออกมาจากคานา เดอ เพรชเชอร์ ไปคุยกับ
ผู้จัดการเขามา—”

จิตแพทย์บอกมาตามตรง ยกถ้วยกาแฟขึ้นจิบ

“—เป็นอันว่าแกโกหกฉันนะ เรื่องผู้หญิงที่ชื่อเทพธิดา
นามสกุล ราตรี อะไรของแกนั่น ตามที่บอกฉันไว้ เพราะไม่มี
ผู้หญิงชื่อนี้ เป็นรีเซปชันนิสต์อยู่ที่นั่น”

“อ้อ! นี่แปลว่าแกสืบ?”

“ใช่! ฉันสืบ...ต้องการสืบให้รู้ให้ได้ว่าผู้หญิงที่ไปเต้นรำกับแกเมื่อคืนวานนี้เป็นใครอยู่ที่ไหน ก็รู้เหมือนกันว่าแกจะต้องโกหกเกี่ยวกับชื่อและสถานที่อยู่ของหล่อน แต่ต้องการให้มันชัดออกไป ฉันถึงไปที่นั่น”

“วุ่นวาย หาเรื่องลำบากใส่ตัวเองไม่เข้าเรื่อง”

จักรกฤษณ์ว่า แล้วแววตาของเขาก็หริ่ง หม่นหมอง ซึมเศร้าเร้นลับ เมื่อหวนคิดไปถึงรัตติกาล

“ฉันวุ่นวาย แล้วก็ลำบากมานานแล้ว นับตั้งแต่แกเข้ามาเป็นคนไข้ของฉัน—”

หมอพุดหัวนๆ ขยับปลายจมูกอย่างหงุดหงิด

“—ทำไมแกต้องโกหกฉันด้วย จะบอกตามจริงไม่ได้หรือว่า ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร”

“ฉันบอกความจริงแกไปแล้ว แกก็ไม่เชื่อ ไอ้ครั้นโกหก ก็ไม่เชื่ออีกเหมือนกัน แล้วแกจะให้ฉันทำยังไง เลิกคาดคั้นเสียทีไม่ได้หรือ ฉันไม่มี ‘ความจริง’ อะไรที่แกต้องการจะให้แกได้อีก

แล้ว วิธีที่ดีที่สุด พยายามค้นหาด้วยตัวของแเองดีกว่า ก็ไม่แน
เหมือนกันนะ สักวันหนึ่งแกอาจจะได้พบหล่อน”

ประโยคหลัง เสียงของเขาแหบเหือดไป ทอดตาเหม่อมอง
ปราศจากจุดหมายออกไปทางช่องประตูอันมืดมนด้านติดต่อกับ
เฉลียง

“คืนนี้ แกไม่มีนัดกับหล่อนดอกรี”

เสียงเรียบ ๆ เรื่อย ๆ ของหมอดังตามมา จักรกฤษณ์
สะดุ้ง ตื่นจากภวังค์คิด ยื้มออกมาแค้น ๆ พร้อมกับสั่นหัว

“สำหรับฉัน คงจะไม่มีโอกาสได้พบเห็นหล่อนอีกแล้ว”

“อ้าว! ทำไมล่ะ?”

เขาถอนใจยาว ผายมือกว้างออกไปแล้วทิ้งลงข้างตัว
โดยแรง

“ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไม นี่! อย่ามาพูดอะไร
กับฉันถึงผู้หญิงคนนั้นอีกเลย หล่อนอาจพบผู้ชายคนไหนก็ได้
ในโลกนี้ แม้แต่หมอกำพล ทำให้ผู้ชายนั้น ๆ ตกอยู่ในห้วงฉงน
กึ่งฝันกึ่งจริง แล้วหล่อนก็จากไปเหมือนสะเก็ดดาวที่สว่างจ้า

แล้วล้มหาย ทิ้งไว้แต่ความทรงจำอันพิศวง แต่...ผู้ชายนั่นคง
ไม่ใช่ฉันอีกแล้ว—ลาก่อนรัตติกาล!...”

ท้ายประโยค เขาพึมพำเหมือนจะกระซิบฝากไปกับสายลม

จิตแพทย์ฟังเสียงพูดพึมพำนั้นไม่สู้จะถนัดนัก และก็ดู
เหมือนจะไม่สนใจกับถ้อยคำมากไปกว่าสีหน้าของคนไข้ที่เขา
พยายามจับสำรวจอย่างใกล้ชิด บางสิ่งบางอย่างในแวตาคู่ นั้น
บอกให้ทราบชัดถึงความทุกข์เศร้าลึกกลับฝังไปกว่าเคย กิริยา
ก็ซึมสลด

“ดูแกไม่สบายอย่างไรพิกลนะ มีอะไรหรือ?”

“เปล่าๆ ไม่มีอะไรหรอก!”

เขาตื่นจากภวังค์ ปฏิเสธโดยเร็ว ผินหัวเราะกลบเกลื่อน
แล้วนี่ก็อะไรขึ้นมาได้ เอามือลูบคาลำกระเป่าเสื้อซึ่งจำได้ว่าใส่รูป
ที่รัตติกาลถ่ายให้ไว้ที่นั่น สัมผัสบอกว่ามันยังอยู่ที่เดิมไม่
เปลี่ยนแปลง จึงค่อยๆ ชักแลบขึ้นมาดูอย่างระมัดระวัง

ภาพนั้น ไม่ได้สลายหรือแปรเปลี่ยนไปอย่างใดทั้งสิ้น มัน
คงปรากฏอยู่อย่างชัดเจน!

“นั่นคืออะไรนะ?”

หมอสังเกตเห็น ร่องทักมาต่ำๆ

อย่างสงบ จักรกฤษณ์ค่อยๆ ยื่นส่งภาพนั้นไปให้สหายของเขา แล้วจุดบุหรี่สูบอีกตัวหนึ่ง โดยไม่เอ่ยอะไรทั้งสิ้น หมอกำพลรับไปพิจารณา ขมวดคิ้ว จ้องหน้านิดหนึ่ง แล้วก็พิจารณารูปนั้นอีกครั้ง

“ฉันไม่เข้าใจ นี่รูปใคร แล้วแกเอามาให้ฉันดูทำไม?”

“ใช้ความเป็นจิตแพทย์ นักวิเคราะห์ของแกใคร่ครวญพิจารณาภาพนั้นให้ลึกซึ้งหน่อยซิ แล้วลองให้ฉันรู้ถึงผลการวิเคราะห์ของแกบ้าง”

“เอ๊ะ! อะไรกันนี่...มีอะไรลึกล้ำพิสดารในภาพนี้มากนักหรือ?”

หมอกำพลอุทาน ซอยเปลือกตาถี่ๆ มองดูเขาเหมือนจะค้นหาความจริงอะไรบางสิ่งบางอย่าง พลองยกภาพนั้นขึ้นดูกับแสงตะเกียงใกล้ๆ คราวนี้ลงไปอีตึกใจใหญ่

“เป็นยังไง เห็นอะไรขึ้นบ้างหรือยัง?”

เสียงน้อยๆ ของคนไข้ว่ถามมาอีก

“ก็ไม่เห็นมีอะไรพิสดารเลยนี่ ภาพชายสูงอายุคนหนึ่ง
วัยประมาณแปดสิบปี ยืนพิงโต๊ะอยู่ในห้องอันกว้างว่างเปล่า...
แต่ เอ๊ะ!...”

ประโยคหลัง จิตแพทย์ร้องลั่นออกมาอย่างมีอะไรสะกิดใจ
เงยหน้าพรุดขึ้นโดยเร็ว จ้องจักษกรกฤษณ์ตาเขม็ง ถอยห่างสอง
สามก้าวไปยืนอยู่ที่มุมหนึ่งของห้อง ยกภาพนั้นพิจารณา
เปรียบเทียบกับแปลนห้อง ซึ่งไม่มีอะไรมากไปกว่าโต๊ะทำงาน
หยาบๆ และม้ายาวเพียงตัวเดียว อันเป็นสมบัติของห้องนี้ เขา
เห็นแม้กระทั่งตะเกียง และกระเป๋าคอมพิวเตอร์ที่ตั้งอยู่บนโต๊ะ
ภายในภาพนั้น ซึ่งส่วนประกอบเหล่านี้มันเป็นภาพของโต๊ะ
ทำงานจักรกฤษณ์เช่นที่เห็นอยู่ในขณะนี้ไม่มีผิด ถ้าจะผิดกันก็
แต่เพียงว่า ผู้ที่ยืนกอดอกพิงโต๊ะตัวนั้น แทนที่จะเป็น
จักรกฤษณ์ก็กลับกลายเป็นชายชรา ผู้ซึ่งเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน!!

สีหน้าของกำพล พัทธินทร์ ส่อแววพิศวง พิพากพิพาน
ที่สุด เขาไม่สามารถจะเดาอะไรได้ทั้งสิ้น พิจารณาลักษณะของ
กระดาดอัดภาพ ซึ่งก็เป็นชนิดเดียวกับกล้องถ่ายภาพของ

จักรกฤษณ์ มิน่าซ้ำยังเป็นกระตาสอดใหม่สดๆ ร้อนๆ แสดงว่าเพิ่งถ่ายขึ้นมาเมื่อไม่นานมานี้เอง

แล้วหมอกำพลก็บังเกิดอาการขลุ่ยชันขึ้นมาโดยไม่รู้สึกตัว เมื่อค้นพบว่าเสื้อกางเกงชุดของชายสูงอายุ ผู้มีเส้นผมอันขาวโพลนนั้น มันเป็นชุดของจักรกฤษณ์สหายของเขาซึ่งสวมใส่อยู่ในขณะนี้นั่นเอง!

“—พิเรนทร์จริง กฤษณ์! นี่แกไปเอาตาแ่งที่ไหนให้มาแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าของแกชุดนี้ แล้วก็ให้นอนอยู่ที่โตะนั้นซักภาพไว้ นี่มันถ่ายภาพในห้องนี้ นี่ฟิล์มและกระตาสโพลารอยด์ รอยถ่ายยังใหม่ๆ อยู่ ตะเกียงกับกระเป๋าคอมพิวเตอร์ของแกก็ยังวางให้เห็นชัดอยู่นี่”

“แล้วแกคิดว่า ฉันจะอุตริไปเอาตาแ่งที่ไหนมาถ่ายรูปไว้ โดยลงทุนถอดเสื้อผ้าของฉันให้ตาแ่งนั้นใส่ตอนซักภาพนั้นรี?”

จักรกฤษณ์ย้อนถามมาเรียบๆ ยิ่งทำให้หมอกำพลงงจนบอกไม่ถูก

“อ้าว! แล้วนี่รูปอะไรล่ะ?”